

CUPRINS

Doi oameni perfectți	11
Insomniile unui medic de gardă	21
Duel de unul singur	37
Anapoda	45
Plămânul de mătase	53
Mutarea nu îți aparține	63
Bonjour, Madame!	71
Iar eu o să-l privesc	79
Hedda, totul se petrece într-o zi	87
Aileen	95
Să dormi pe partea stângă	103
Cafeneaua Harlem	117
Copilul care cere în zadar atenție	125
Spuma societății	131
Trandafirul deșertului	141
Zile proaste	151
Balena înghețată	163
Aviatorul	173
Afurisitele	181
Ecaterina, fugi că vine potera după tine	191
Luna	199
Lumea bună	211
Nubes de papel	219
Oceanul	229

Orga mută	237
Postavul	245
Inteligență artificială	253
Soarele de sub linia orizontului	263
Fierbătorul Cheever	271
Pe această bancă	279
Teoriile lui <i>Gräfenberg</i>	289
Femeia fără trup	299
Ascuțitoarea	307
Zi și noapte în Adventure Bay	315
Rămase întrebându-se	323

Viața nu e o înșiruire de felinare așezate simetric;
viața e o aură de lumină, un înveliș semitransparent care
ne înconjoară de când ni se trezește conștiința și până la sfârșit.

VIRGINIA WOOLF

doi oameni perfecti

#dimineața #iubiri #paris #lumeaperfecților #boem
#trecători #cărți #universitate

DOI OAMENI PERFECȚI

Dimineață mi-am spart capul. Mă simt ca un cocoș care-și aude propriul cântat. Lumina zilei taie ca o lamă. Îmi fac o cafea. Mult zgomot pe stradă. Mașinile de gunoi se agită în toate direcțiile, așa e într-un oraș civilizată. În alte orașe, se deplasează doar într-un singur sens.

Cei doi iubiți trec prin mulțimea care-și vede de treburile ei și se opresc la semafor. Bulevard vechi, dedicat sfântului Mihail. Trotuare late, trecători cu mers nonșalant. Pe seară, mă las în voia orașului, mai intru prin magazine să văd ce noutăți au adus. Tipa înaltă, blondă și cu niște blugi care-i vin perfect, din magazinul de accesorii, nu zâmbește niciodată. Ba mai activează și butonul de securitate. Îi e teamă că lumea lor apune și vrea s-o oprească. Bunicul ei fabrica bastoane cu cap de argint. Din tată-n fiu, de vreo trei sute de ani. Mă enervează expresia. Până la urmă cu toții suntem din tată-n fiu, fiii sau fiicele taților noștri. Cu tot cu neputințele noastre. Femeia îmi arată, fără prea multă bunăvoință, un colier cu sticle colorate. Mă simt ca bunul sălbatic. Mi-l trece pe la nas. Verde cu roșu-sângeriu. Sau albastru cu turcoaz. Lanțul e placat cu aur. Nu-l vreau, cere un preț exorbitant. Gândul îmi fuge. O insulă a bunului sălbatic, acolo aș vrea să trăiesc. Mulți fluturi în stomac. Prea târziu, mult prea târziu. Merge o cafea, băută într-o cafenea pariziană hiperaglomerată. Strada e curată, lumina de seară e blândă. Salut și ies din magazin.

Sunt asistentă la catedra de chimie într-o universitate de prestigiu. Uneori obolesc să văd orașul ca pe un cristal, treptele de la metrou ca pe un lanț de reacții și tot felul de combinații între oameni, bineînțeles utopice. În apropierea locuinței mele, există o clădire care adăpostește o capodoperă. O serie de tapiserii medievale cu femei elegante și unicorni albi. Aș vrea să trăiesc ca ele, înconjurată de iepuri, vulpi, lei străjeri, slujitoare și un aer dens, roșiatic. Albul unicornului are o formulă care mă uluiește. Și nu e niciun bărbat prin preajmă.

Când pun capul pe perna tare, cei doi iubiți de la trecerea de pietoni îmi revin în minte.

De făcut:

– să o rog pe proprietăreașă să-mi schimbe salteaua, e ceva care mișcă înăuntru, nu știu exact ce e;

– să-mi placă mansarda unde locuiesc, și asta cât mai repede;

– să-mi schimb perna.

De câte ori merg spre universitate, la trecerea de pietoni din piața L, mă intersectez cu acest cuplu elegant. Pășesc elastic, fac gesturi sigure, discrete, au voci vesele, comunică intim unul cu celălalt, își pătrund sufletele. Ea poartă o căciulă neagră, scurtă, „de vară”, care-i lasă la vedere câțiva zuluși grizonanți. Parcul, lângă care e trecerea de pietoni, e ca o insulă înconjurată, ca într-o îmbrățișare, de o piață mare. Clădirile de pe margine au balcoane cu feronerie elegantă. Acolo apar femei care țin în brațe câini mici, rasa Pomeranian, și privesc cerul. Fiecare epocă are câinele său preferat. A revenit moda câinelui mic. Cel care stătea odinioară la picioarele de marmură ale gisantilor. Parcul,

un cerc înscris într-un cerc, înscris într-un pătrat. Tapiseriile din clădirea vecină conțin arii flotante pe care stau femeile și unicornii. Fluturii din stomac au început să mă sâcâie, vor atenție, iar eu vreau doar să plutesc împreună cu doamnele din pictură și cu animalele lor albe în lumina suspendată. Pătrat, cerc, legături enigmatice.

Un fluture albastru s-a desprins azi de pe căciula femeii. În mintea mea s-au pornit alăutele. Bărbatul de lângă ea o acompaniază cu pas elastic. Râd amândoi în raza de soare care tocmai le luminează dinții. Cum au nimerit fix în dreptul ei? O întrebare care o să mă obsedeze toată ziua.

Cei doi trec, așa cum se mișcă limbile ceasului pe cadranele învechite pe care le poți cumpăra, pe mai nimic, din buticurile vintage din centru. Aerul din jurul lor îi cuprinde într-o capsulă transparentă și-i poartă ca pe doi schiori spre vârful de gheață cu oxigen puțin, unde nu mulți pot ajunge. Să fii oxigen celuilalt, o veche învățătură. O să le dau studenților o temă mai specială: „Chimia oamenilor perfecți”. Unii o să scrie despre Adam și Eva sau Eva și Adam (ca să fie corect politic), alții despre mama și tata: model perfect-imperfect. Unii sper să abordeze tema cenușii și a aurului.

E noapte adâncă. Mansarda mea e săgetată de lună, ca într-o îmbrățișare ireală. Pe acoperișuri nu trece nicio pisică. Un nou clișeu de tăiat de pe listă. Hornurile lungi lasă umbre scurte, Luna mă presează ca un tampon cu sugativă exact pe rana de la cap.

Proprietăreasa m-a anunțat că la finalul lunii septembrie trebuie să plec pentru două săptămâni cât renovează micul apartament. O să stau într-o garsonieră pusă la dispoziție de

universitate. Mult mai aproape de noua lui locuință.

Oare unde lucrează femeia cu căciulă neagră? Cred că e artistă. Poate că e o traducătoare. Poate fi și un bun chirurg. Aerul ușor boem mă induce în eroare.

Azi, în piața L, la trecerea de pietoni, cei doi oameni perfecți pășesc unul alături de celălalt. Sunt în aceeași capsulă transparentă în care circulă de obicei, doar că azi sunt învăluiți într-un abur suplimentar, umed și vaporos, de tandrețe. Observ că au colțurile ochilor ușor ridicate și zâmbetele obosite de dimineața începută prea tandru și prea devreme.

La curs o să discutăm despre:

– clișee,

– indiferența îl ucide pe Celălalt,

– singurătatea poate fi bună uneori.

În jurnalul meu am mai adăugat:

– să n-o mai rog nimic pe proprietăreasă, o simplă rugămintă de schimbare a saltelei a dus la renovarea întregului apartament;

– mai aproape de el (sau nu);

– oricum nu se poate.

O viață perfectă. O lume bună. Cei doi cu care mă intersectez zilnic la trecerea de pietoni au reușit să creeze un spațiu în jurul lor și să evite mișcarea browniană, dansând cu pași siguri, în tandem. El și ea, cea cu căciulă neagră, în plină vară. Sunt copleșită. În viețile celorlalți e întotdeauna mai bine.

Pe hol, lângă sala de curs, mă așteaptă o studentă. Mică, plăpândă, cu un teanc de cărți în brațe. Zâmbetul ei, ca al unui înger de piatră, mă întâmpină. Simt o durere în piept

ca și cum ar fi plesnit ceva acolo. Studenta, Eliza, zâmbește și îmi întinde o carte. O autoare. Numele nu-mi spune nimic, cum oare mi-o fi scăpat? Sunt o cititoare împătimită. „Citiți-o, vă rog” zice Eliza. „Nu o să vă pară rău.”

Mintea mi s-a întunecat și a scos la iveală clișeele:

– nu e autoare cunoscută,

– nu cred că a scris niciun bestseller.

De pe coperta a patra, dintr-o poză-timbru, îmi surâde discret femeia cu căciulă neagră. Mă blochez, durerea în piept s-a accentuat, a mai plesnit ceva. Realizez că o urăsc pe femeia aia perfectă care nu are nevoie de atenția mea. Invidia, ura, mânia ies la iveală. Îi mulțumesc Elizei, iau cartea și mă îndepărtez pe hol, cu pași mărunți, respectând pătrățele albe și negre de la pardoseală. Model franțuzesc, zi/noapte, rațiune, iluminism, armonie, rafinament extrem. Și uite cum vin unii din altă lume, *lumea perfecților*, și strică tot. *Dar tu, cine ești?* îmi strigă o voce din cap. Durerea devine de nesuportat.

Spre casă. La trecerea de pietoni îi văd iar pe cei doi oameni perfecți în „caleașca” lor. Femeia cu căciulă neagră îmi aruncă o privire blândă și luminoasă. O urăsc și mai tare. Eu, cu mutarea din apartament pe cap, ea cu domnul-suflet-pereche. „Infernul sunt ceilalți” a zis Sartre. Deși în viețile lor e mai bine. Eu cu singurătățile mele și cu absența lui (trădătorul) din ce în ce mai acută. Ea, vioaie, prezentă. Mă bag la metrou să-mi îngrop gândurile. Inima mea e un portofel cu câțiva bani ce zornăie enervant. Cartea ei e în geanta mea.

Am împachetat aproape tot apartamentul, ca un suprem gest de revoltă. Seara, vine pe la mine proprietăreașă. Am

invitat-o la un ceai pe cutiile din sufragerie. Totul e ambalat, mai puțin cartea femeii cu căciulă neagră și patul în care dorm. Proprietăreasa are ochi mici, oblici și dă mult din mâini când nu-și găsește cuvintele. Îmi povestește despre nepoți și despre promoțiile de la farmacia din colț. Parcă toată trecerea de pietoni se varsă acolo.

Facem un mic tur prin casă. Vede cartea pe patul meu. O ia și cercetează cu atenție chipul de pe coperta a patra.

– Păcat, zice ea.

O privesc cu indiferență.

– Îmi pare atât de rău, adaugă ea. Nu era vremea ei să moară. Am cunoscut-o mai demult, a locuit în clădire un timp! Complicată viață, mă rog, sau prea simplă.

Ridic din umeri. Nu o să-i spun niciodată cât îl iubesc. Nici că sunt însărcinată. Viața e prea complicată. Sau prea simplă. Așa e. În viețile altora e întotdeauna mai bine. Un afiș în metrou completează ce-a zis Sartre. Iată: „L'enfer, c'est les autres”, écrivait Sartre. „Je suis intimement convaincu du contraire. L'enfer, c'est soi-même coupé des autres”. Abbé Pierre.

– O să repar și robinetul de la duș, zice proprietăreasa, din senin.

E o idee bună. Sub duș, diminețile și serile, picurii tonici mă înveselesc.

– Bine.

Sunt prea încântată de veste ca să mai adaug ceva.

– Păcat, repetă ea. Dacă mai trăia, poate că ar fi scris mai multe despre orașul nostru. Orașul și trecerile sale.

– De pietoni. Acolo e cel mai bun loc de întâlnire. Singurul neforțat.

Proprietăreaşa pleacă. Deschid geamul și privesc orașul la asfințit, cu aurul său care cedează partida unei nopți cenușii, fără regrete. Pe acoperișuri o să umble pisici care o să restabilească ordinea clișeeilor. Luna plină o să-i tachineze pe îndrăgostiți furându-le întunericul.

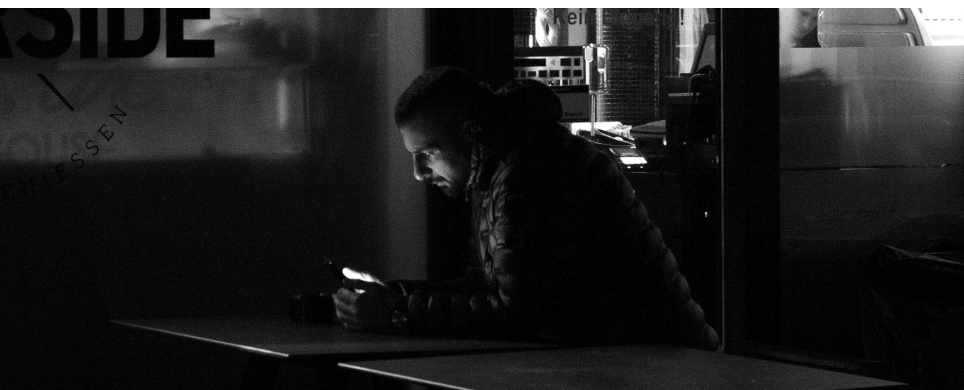
Trecerea de pietoni e goală. Îi mai aștept puțin. Strâng perna cea nou-cumpărată în brațe. Am fost la un magazin de lângă tipa în blugi care vinde accesorii exorbitante. M-a zărit prin vitrină, mi-a surâs disprețuitor. Chipul ei de fost model, azi creponat, ține să arboreze un zâmbet acru. Sigur stă cu butonul de securitate activat. Anii au trecut, bastoanele cu cap de argint s-au demodat, la fel și colierele extravagante. Femeia înaltă, în cămașă albă și blugi care-i vin foarte bine. A fost odată și ea un om perfect, dar rece ca un colier cu sticlă colorată, prin care, dacă te uiți, vezi oamenii altfel. Deși oamenii, trecătorii, continuă să fie la fel. Cu ezitățile, cu lipsa lor de curaj, cu opririle la trecerile de pietoni, cu neimplicarea lor.

Cămașă albă sau căciulă neagră? Totuna. Tot clișee se numesc, la fel ca și pisicile de pe acoperișurile din Paris. Micile feline, partenere de visare ale bunului sălbatic, cel cu capul plin de iluzii.

Azi, la trecerea de pietoni, cei doi oameni perfecți nu au mai apărut.

#fotografie #octombrie #soareblând #femeie #mesaje #cafea #urgențe
#confuzie #îndrăgostit #selfie

insomniile unui medic de gardă

INSOMNIILE UNUI MEDIC DE GARDĂ

Camera e luminată slab. Medicul stă la birou și își plimbă degetele pe ecranul telefonului. Din când în când un zâmbet îi luminează fața. Soția îi plecase, nu fusese fericită lângă el. Încheiaseră cu o discuție încordată, ultimele picături de vlagă ale cuplului se adunaseră într-o ceartă. Fusese ca o furtună al cărei miez de liniște adâncă tulburase toată natura.

Noaptea e liniștită, din curtea spitalului se aud zgomote înfundate. Un mieunat, apoi pași grăbiți.

*

Ninge. În camera de gardă e răcoare. Mă cheamă Nicolae.

Și acasă e destul de rece, problema cu căldura în apartament nu s-a rezolvat, nu-mi pasă prea tare, e o locuință temporară. La spital e program de spital. Acasă e program de casă, mai ales de când a plecat soția mea.

Mă presează gândurile ca niște nori de vată îndesați în urechi. Dinții mi se strepezesc. A mai venit o poză azi, pe la 7:00 seara.

O femeie care are ceva al ei, nu știu nici eu cum să reacționez, oare ce vrea de la mine? Poate că nu are ce face și-mi trimite poze ca să nu se plictisească. Nu e frumoasă așa cum sunt vedetele de cinema sau marile modele; din anumite unghiuri arată însă foarte bine. Mă tulbură. Aș

vrea să se oprească la un moment dat. De fapt o s-o rog să se oprească chiar acum. Sau mai bine după următoarea poză. S-ar putea să fie o fotografie nereușită și atunci o să am un pretext s-o rog să înceteze. Mi-a trimis opt până acum. Niciuna nud. Nici nu aștept așa ceva. Mi-a scris că e plecată într-o delegație, dar eu cred că minte. Pe internet te poți ascunde ușor. Totuși, nu mi s-a părut genul de mincinoasă sau de fățarnică.

Am cunoscut-o când a venit la spital cu o problemă de sănătate, eram de gardă. Apoi ne-am întâlnit din întâmplare lângă cafeneaua X de vizavi de spital și am băut o cafea nevinovată. Eu eram deja pe cale să rămân singur. De fapt eram singur de mai multă vreme, dar societatea nu îi consideră așa pe oamenii căsătoriți; ești singur doar când ai o hârtie oficială din care să reiasă că ești divorțat sau văduv.

Era în octombrie, într-o zi cu soare blând. Am profitat de ocazie și am o invitat-o să bem o cafea la o masă mică, rotundă, stilul franțuzesc de bistrou. M-a mirat un pic că ea a acceptat imediat, și-a aranjat fusta, apoi coafura. A cerut un cappuccino, rotunjindu-și și mai multe buzele cărnoase. Nasul mic, breton, părul scurt. Exact cum nu îmi place mie. Mai e și blondă. Nu e genul meu. Nu am vorbit prea multe, eram grăbit să ajung la spital, iar ea era cu ochii pe ceas mai mereu, tic sau nepolitețe. Și-a pozat cafeaua, a aranjat și un șervețel roșu ca să arate bine fotografia. Am schimbat numerele de telefon, ea a plecat prima, se grăbea, nici nu a întors capul. În ziua aia am avut la spital numai cazuri dificile. Pe seară, ajuns acasă, frânt de oboseală m-am trântit pe canapea cu telefonul în mână să mai verific ce bancuri porcoase au mai trimis amicii mei pe grupurile noastre de

băieți. Mi se închideau ochii. În clipa aia a venit pe *whatsapp* un mesaj de la ea. O fotografie. Ea într-un oraș de munte, undeva în altă țară, un selfie din care zâmbea nonșalant, făcea o nutriță simpatică. Am închis telefonul și l-am lăsat pe noptieră. Am adormit cu greu.

În seara următoare a mai venit o poză de la ea. Parcă femeia asta ar fugi la capătul lumii cu o geantă în care a pus ceva ce-mi aparține, dar nu știu ce. Nu vreau să aflu prea multe despre mine. Am s-o rog să înceteze să-mi mai trimită poze cu ea. E o invadare a intimității mele și așa agresată. Mă simt băgat în corzi, nu-i datorez nimic. Sunt chiar furios. Am făcut un duș și m-am trântit în pat.

*

Ninge. În camera mea e răcoare. Mă cheamă Ana.

La cafenea părea mai simpatic, probabil că s-a folosit de clipele alea ca să se încarce ca o baterie, mai bine zis s-a folosit de mine, de tinerețea mea ca să fie apt să ducă o zi grea la spital. Sorbea lent din cafea, trăgea de timp. Sunt mândră când pot să alin tristețile unui bărbat. Deși nu mi-a cerut nimeni și nici nu mi-a confirmat niciunul până acum vreo reușită.

Am venit la sora mea în provincie ca să-mi limpezesc gândurile așa cum unii își iau un an sabatic. Am fost de mică învățată că, dacă cineva vrea să mă păgubească, să fiu atentă ca fată, apoi ca femeie, să nu mă las păcălită, dusă de nas sau, mai rău, folosită. Bunica mea credea în ce spunea, se apărase, biata de ea, cum putuse mai bine de hachițele și metehnele bunicului. Lecția ei era simplă. Bărbații vor să te folosească. Mama nu a vrut să discute cu mine despre